

Berka Attila

Na, na, na

(Erre a létre nem készít föl semmi)

A szomszéd kislány azt kiabálja a testvérenek, Ádám, Ádám, gyere, segíts már.

De Ádám nem megy. Nem jön.

Nincs segítség.

Mit mondjak erre?

Mondhatok egyáltalán bármit is?

(Egyszer, / egy pillanatra / mindenkit érez / az ember.)

Mert nem voltunk barátok, ritkán találkoztunk. Legutóbb a Vörösmarty téren, a nyitónapon, elugrottam a tiszteletpéldányaimért, aztán rohannom kellett tovább, egymásra mosolygásnál és kézfogásnál többre nem juthattunk. Gondoltam, majd összefutunk, van, lesz időnk és lehetőségünk néhány szót váltani. Hát nem lett, és már nem is lesz. Pedig mintha maradt volna még valami meg nem beszéltség a hernádkaki beszélgetésből, amit persze csak úgy, magamtól, egyedül képtelen vagyok felidézni. Kivált így.

(Mi már nem térünk vissza a tette- / ink színhelyére)

Először Miskolcon találkoztunk, Új Holnap-esten. Akkor még csak nem is sejhettük – te már, én még –, lottósorsunktól örökké tartó kapcsot kapunk. Miatta is mertem s vállaltam e búcsút.

És közben olyan az egész, mintha mindent értenék, pedig olyan, ugye, nincs.

Azért vigyázz magadra.

(A természet nem rejtí hüvelykujját a tenyerébe, mint az emberek, mikor távozni készülnek.)

A kurzív Dukay Nagy Ádám-szövegrészletek forrása sorban: Kapudrog (Hosszú eltáv, 2002); Jegyzet egy Semprun-állandóhoz (Titokbhakta, 2015); Kétkeresztes (Fóliázott fellépőterek, 2016); Értem (Új Holnap, 2002).